

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **Ing. Z. B.**, zastoupen JUDr. Jaromírem Kyzourem, advokátem se sídlem Lublaňská 18, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Cetin a.s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) A. N., III) M. N., IV) O. N., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2025, č. j. 54 A 90/2023-73,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 27. 11. 2017 osoba zúčastněná na řízení II) a M. H. požádali Městský úřad Dobříchovice (dále jen „stavební úřad“) o vydání územního souhlasu podle § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“), a ohlásili provedení stavby rodinného domu včetně přípojek na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG a XH v k. ú. D (dále jen „stavba“) a podle § 104 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona. Dne 3. 10. 2018 bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení o změně stavebníka, podle kterého je stavebníkem pouze osoba zúčastněná na řízení II) (dále jen „stavebník“).

[2] Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023, č. j. 1682/2017/SU-46, stavební úřad vydal v pořadí třetí společné rozhodnutí (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž stavbu umístil podle § 94a odst. 5, § 79 a § 92 stavebního zákona a povolil podle § 94a odst. 5 a § 115 téhož zákona. Na základě odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 24. 8. 2023, č. j. 110871/2023/KUSK, kterým změnil část výroku a odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu tak, že upravil výčet účastníků, na něž se vztahuje rozhodnutí, a výčet účastníků řízení – dalších dotčených osob. Ve zbývajícím rozsahu prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 8. 2025, č. j. 54 A 90/2023-73.

[4] Krajský soud nesouhlasil s tím, že by věcné nevypořádání námitek zpochybňujících soulad hydrogeologické zprávy s normou ČSN 75 9010 založilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a neztotožnil se ani s žalobcovou argumentací, že v důsledku neprovedení technické normy jakožto důkazního prostředku není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při své rozhodovací činnosti řídil. Z napadeného rozhodnutí naopak jednoznačně vyplývá, že primární úvahou, kterou se žalovaný řídil, byl soulad předložených podkladů s právními předpisy (nikoliv normou ČSN 75 9010), které zakotvují kogentní požadavky na hospodaření s dešťovou vodou, a vzájemná koherence projektové dokumentace s hydrogeologickou zprávou. S ohledem na pouhý doporučující charakter zmíněné normy a závěr žalovaného o nemožnosti zohlednit nově uplatněné podklady, které měly tvrzení o rozporu s normou ČSN 75 9010 dokládat, je zřejmé, proč se žalovaný touto normou a souvisejícími odvolacími námitkami nezabýval. Podle krajského soudu se žalobce mylí, pokud tvrdí, že norma ČSN 75 9010 byla v nyní posuzované věci podkladem pro rozhodnutí. Těmito podklady byly hydrogeologická zpráva a projektová dokumentace. Právě o tyto podklady bylo opřeno společné povolení. S nimi (včetně všech aktualizací a doplnění) byl žalobce včas seznámen a v průběhu společného řízení k nim a k jejich aktualizovaným verzím uplatnil opakovaně námitky. Krajský soud proto nepřisvědčil žalobci, že by správní orgány pochybily tím, že text normy ČSN 75 9010 nezaložily do spisu a neseznámily s ním žalobce. Žalobce nebyl zkrácen na svém právu účastníka řízení zakotveném v § 36 odst. 3 správního řádu, neboť toto právo je vztaženo pouze k pokladům pro rozhodnutí, a s takovými podklady byl řádně seznámen. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že zájem na řešení nakládání se srážkovými vodami je podle názoru žalobce zájmem veřejným, který s ohledem § 50 odst. 3 správního řádu prolamuje koncentraci odvolacího řízení. Žalobcem doložené posouzení návrhu a vyjádření hydrogeoložky nezpochybňují kogentní ustanovení právních předpisů upravující náležitosti vsakování dešťových vod a ani o jejich naplnění nemohly vyvolat důvodné pochybnosti. Z tohoto důvodu nebyl žalovaný povinen prolomit zásadu koncentrace řízení a z úřední povinnosti posuzovat žalobcem až v odvolání uplatněné námitky a důkazní návrhy. Podle názoru krajského soudu nejsou podklady stavebního záměru, tj. hydrogeologická zpráva i projektová dokumentace, v rozporu s požadavky závazných právních předpisů. Na závěr krajský soud konstatoval, že nezákonnost napadeného rozhodnutí nelze spatřovat ani v tom, že nebylo vydáno závazné stanovisko vodoprávním úřadem, neboť sám Městský úřad Černošice v postavení

pokračování

vodoprávního úřadu neshledal, že by stavební záměr podléhal vydání závazného stanoviska podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“).

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel uvedl, že správní orgány pracovaly s technickou normou ČSN 75 9010 jako s podkladem rozhodnutí, aniž ji zařadily do spisu nebo zpřístupnily účastníkům řízení. Stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí opakovaně uváděl, že výpočty a návrh řešení likvidace srážkových vod byly provedeny „dle normy ČSN 75 9010“, přičemž tyto pasáže nebyly prezentovány jako citace z dokumentace stavebníka, ale jako vlastní odborné závěry úřadu. Žalovaný se s těmito závěry výslovně ztotožnil. Podle stěžovatele tak musela být taková norma fakticky podkladem rozhodnutí, a proto měla být součástí spisu, aby se k ní mohl vyjádřit. Krajský soud tuto otázku nesprávně posoudil a jeho závěry neodpovídají skutečnému obsahu správního spisu.

[7] Dále stěžovatel uvedl, že skutkový stav nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Správní orgány převzaly tvrzení stavebníka bez kritického ověření, ignorovaly rozpory v projektové dokumentaci a nevypořádaly se s odbornými námitkami týkajícími se kapacity, umístění a funkčnosti vsakovacího zařízení. Krajský soud podle stěžovatele opomněl podstatné části spisu, zejména dokumentaci, která sama uvádí, že akumulční jímka slouží k zalévání zahrady a není započítána do regulace průtoku, což zpochybňuje závěr krajského soudu o její funkci při přívalových srážkách. Stěžovatel v této souvislosti namítl, že krajský soud neprovedl jím navržené důkazy a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[8] Třetí okruh kasačních námitek se týkal absence závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Podle § 104 vodního zákona lze rozhodnout o stavbě jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy chráněné vodním zákonem. K tomu stěžovatel uvedl, že hospodaření se srážkovými vodami tyto zájmy nepochybně může ovlivnit, což dokládá i průběh řízení, kdy stavební úřad opakovaně přerušoval řízení a vyžadoval doplnění dokumentace právě k otázce řešení likvidace dešťových vod. Koordinované stanovisko Městského úřadu Černošice závazné stanovisko vodoprávního úřadu neobsahovalo. Krajský soud podle stěžovatele nesprávně dovodil, že stanovisko nebylo potřeba, a jeho právní úvahy neodpovídají textu ani účelu § 104 vodního zákona.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil i obě správní rozhodnutí.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Osoba zúčastněná na řízení II) ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že podle jejího názoru bylo ve věci rozhodnuto v souladu s platnou legislativou.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, na kterou je třeba se ze systematického hlediska zaměřit nejdříve, tu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Z napadeného rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud řídil a jak vypořádal jednotlivé žalobní námitky. Napadený rozsudek je velmi podrobně odůvodněn a předkládá ucelený soubor argumentů, na které ostatně stěžovatel obsáhle reaguje ve své kasační stížnosti. Z ustálené judikatury dále plyne, že soud není povinen vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125). Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* Jak je již výše uvedeno, právě ucelený argumentační systém napadený rozsudek obsahuje.

[15] Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s právním závěrem krajského soudu (i správních orgánů) o souladu navrženého systému hospodaření s dešťovou vodou s požadavky závazných právních předpisů. Podle názoru stěžovatele je projektová dokumentace a hydrogeologické posouzení v rozporu s normou ČSN 75 9010.

[16] Pokud jde o normu ČSN 75 9010, krajský soud v souladu s ustálenou judikaturu poukázal na skutečnost, že normové hodnoty se stávají závaznými až v případě, kdy na ně odkazuje obecně závazný právní předpis, bez takového odkazu je norma pouze kvalifikovaným doporučením. S ohledem na uvedené krajský soud proto logicky uzavřel, že tato norma nemá závaznou povahu, neboť stavební zákon a ani jiný právní předpis vydaný k jeho provedení (např. vyhláška č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území) nestanoví, že by požadavky stanovené touto technickou normou byly pro řešení odvodnění pozemků a staveb závazné. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem rovněž v tom, že stavební úřad i žalovaný vycházel primárně ze závěrů hydrogeologického posudku a projektové dokumentace a jejich souladu se závaznými právními předpisy. Předmětná technická norma přitom nebyla podkladem rozhodnutí. Jak uvedl již krajský soud, část rozhodnutí stavebního úřadu, kde je tato norma zmiňována, je toliko citací ze souhrnné technické zprávy projektové dokumentace (viz str. 12 a 13). Nejedná se tak o odborné závěry stavebního úřadu, jak tvrdí stěžovatel. Sám stavební úřad k tomu ve svém rozhodnutí uvedl, že jde o „předložené řešení“ a že ze strany stěžovatele

pokračování

nebyl předložen žádný oponentní posudek, který by vyvracel jeho správnost. Za této situace správní orgány neměly povinnost normu ČSN 75 9010 založit do správního spisu.

[17] Požadavky na hospodaření s dešťovou vodou vyplývají zejména z § 5 odst. 3 zákona o vodách, § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, a § 20 odst. 5 písm. c) bod 1 a § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Z uvedených předpisů vyplývá, že musí být zabezpečeno omezení odtoku povrchových vod vzniklých dopadem atmosférických srážek na stavby, a to přednostně jejich akumulací a následným využitím, vsakováním nebo výparem na vlastním pozemku, přičemž vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení – samostatně stojícího rodinného domu – je splněno, jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí nejméně 0,4. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že návrh technického řešení hospodaření s dešťovou vodou včetně výpočtů a dimenzování akumulačních a vsakovacích zařízení, které jsou součástí projektové dokumentace, odpovídá hydrologickému posouzení a výše uvedeným zákonným požadavkům. Pokud stěžovatel zpochybňoval odborné posouzení daného řešení, měl v průběhu správního řízení předložit oponentní posudek, který by jeho správnost zpochybnil. To stěžovatel však neučinil. Nelze proto vyčítat správním orgánům, že vycházely z odborného posouzení, které předložil stavebník.

[18] Stěžovatel v této souvislosti namítal, že akumulační jímka slouží k zalévání zahrady a není započítána do regulace průtoku. Nejvyšší správní soud tuto skutečnost nezpochybňuje. To ostatně vyplývá z rozhodnutí stavebního úřadu, podle kterého objem akumulace (6 m³) není započten jako snížení objemu vody, které jsou likvidovány vsakem na pozemku stavebníka. Dešťové vody ze střechy stavby rodinného domu budou likvidovány ve vsakovacím objektu, jehož vlastní plocha je 36,48 m² a objem 11,67 m³. Krajský soud vyšel z toho, že návrh technického řešení hospodaření s dešťovou vodou odpovídá zákonným požadavkům, zejména odpovídá kritériu uvedenému v § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., tedy že stavební záměr splňuje požadovaný poměr části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře 0,4. Tento poměr přitom stěžovatel nezpochybnil. Pokud jde o akumulační jímku, z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud ji považoval toliko za „doplňek“ technického řešení hospodaření s dešťovou vodou, který může přispět (spolu s dalšími doplňkovými opatřeními) k regulování přítoku vody do vsakovacího objektu a snížit tím okamžité zatížení systému při přívalových deštích. Je ovšem evidentní, že navrhované technické řešení hospodaření s dešťovou vodou pracuje s tím, že likvidace dešťových vod bude probíhat vsakem na pozemku stavebníka. Pro závěr krajského soudu, že návrh technického řešení hospodaření s dešťovou vodou odpovídá zákonným požadavkům, tak nebyla otázka akumulační jímky podstatná.

[19] Pokud jde o neprovedení navržených důkazů krajským soudem, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že *„Soud má bezesporu právo posoudit a rozhodnout, které z navržených důkazů provede a které nikoli, toto právo je však nezbytně povinností odůvodnit, co jej vedlo k takovému závěru a z jakého důvodu považuje provedení důkazu za nadbytečné.“* Této povinnosti v projednávané věci krajský soud dostál, neboť v odůvodnění napadeného rozsudku (viz body 58 a 59) jasně uvedl, proč žalobcem navržené důkazy neprovedl.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku absence závazného stanoviska vodoprávního úřadu.

[21] Podle § 104 odst. 9 vodního zákona platí, že *ve správních řízeních vedených podle zákona o ochraně přírody a krajiny, horního zákona a zákona o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě a dále při postupu podle stavebního zákona při umístování, povolování, užívání a odstraňování staveb lze vydat rozhodnutí nebo učinit jiný úkon jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona.*

[22] Ve správním spise jsou založena koordinovaná stanoviska Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí, ze dne 25. 10. 2018, č. j. MUCE 65912/2018 OŽP/Apr a ze dne 13. 6. 2022, č. j. MUCE 94461/2022 OŽP/Apr, obsahující závazné stanovisko z hlediska ochrany ovzduší a odpadového hospodářství a vyjádření orgánu ochrany přírody. V obou případech Městský úřad Černošice, odbor životního prostředí, který je rovněž vodoprávním úřadem, konstatoval, že: „*Ostatní orgány ochrany životního prostředí neshledaly, že by předložený záměr podléhal vydání jiného závazného stanoviska podle předpisů na ochranu jednotlivých složek životního prostředí v kompetenci zdejšího úřadu. Při jeho realizaci je nutno dodržet všechny povinnosti stanovené obecně závaznými předpisy v oblasti ochrany životního prostředí.*“ Z uvedeného je zřejmé, že městský úřad jako vodoprávní úřad seznal, že jím hájené veřejné zájmy chráněné vodním zákonem nejsou stavbou dotčeny. Krajský soud proto správně uzavřel, že nelze spatřovat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí v tom, že nebylo vydáno závazné stanovisko vodoprávním úřadem, to navíc v situaci, kdy stěžovatel relevantně nezpochybnil splnění kritéria stanoveného v § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

[23] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[26] O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025. V daném řízení osoby zúčastněné na řízení neplnily žádné povinnosti, které by jim soud

pokračování

uložil. Nejvyšší správní soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. července 2026

David Hipšr
předseda senátu